

Verlag Goldcup Heeg 10 & 11 mei

Geen (De) Zee te Heeg.....

Woordgrapjes, ik kan het niet laten! Alle tijd voor, als je het zeilplezier van anderen vanaf het startschip mag bekijken. Om maar een Friesisme te gebruiken: 'het brandde mij in'. Had ik mij als inmiddels ex-Heegemer hard gemaakt om ook weer eens op mijn mooie thuiswater te varen, is het eindelijk zover, gooit een rugblessure roet in het eten! Voelt toch een beetje als droog den liefde bedrijven (zie je wel het kan ook netjes ...) om vanaf een startschip je klokje in te drukken op het 5-minuten sein en virtueel mee te starten. Afijn, het woei wel stevig daar op Heeg. Misschien wel iets te voor mijn goddelijke, maar niet al te zware lijfje. Zo kon ik wel mooi als beste stuurman aan wal kijken wie de juiste slag maakte (Wessel in wedstrijd 3 door de wal op te zoeken en daardoor flink wat plekjes op te schuiven), wie goed achteruit kon varen (Hans met een weergalozes actie die menig kunstrieliefhebber tot tranen toe zou hebben geroerd) en wie in een nummer 1 positie toch zoveel risico nam dat de boot zich onbedoeld van haar gladste kant liet zien (Ties in de 3e match). Dag 1 had al in de ochtend aangekondigd dat ze de 24 knopen plus niet langer dan tot 14.00 uur zou kunnen tegenhouden. Daarna zou de wind naar de immer gevaarlijke zuidkant draaien, waarmee het meer op overleven dan op zeilen zou gaan lijken. Vandaar het wijze besluit om 3 wedstrijden achter elkaar te varen. Korte, maar krachtige matches, die veel van de 27 startende schepen vergde. Te veel voor sommigen, die al na 1 race noodgedwongen de kant op moesten zoeken om grotere schade te voorkomen. Het blijft mooi om te zien dat de mannen die zich thuis niet met meer dan 90 kilo's mogen vertonen, zo hard knokken om de 100-en-een-beetje-meer-mannen bij te kunnen houden. Alleen daarom al hulde. Voor Bart de Zee was dat allemaal een beetje te veel van het goede, maar hij knokte wel een mooi gevecht uit en hervond toch steeds aansluiting bij het veld, ondanks een niet geplande zwempartij. Het lukte hem om zijn boot met een paar flinke slagen weer te bereiken. Iets wat volgens de geleerden van de avondborrel niet meer tot de mogelijkheden zal behoren in zijn nieuwe bootje.....

Over de avondborrel en aansluitende maaltijd gesproken: die was weer van een ongeremde gezelligheid welke onze klasse zo langzaam maar zeker tot landelijke 'koploper nieuwe leden' maakt. Nergens een klasse waar op het water zo hard tegen elkaar wordt gestreden, om 's avonds net zo hard gebroederlijk langs de bar ineen te zakken. Zo lang dat zo blijft, heeft deze zich steeds meer verjongende klasse de toekomst! Tijdens het avondeten werd door Vlootvoogd Friesland Rob aan een ieder gevraagd, in de traditie van de beruchte Nacht & Ontij-race, om een pluspunt een minpunt op te noemen. Het gaat te ver om dat allemaal op te schrijven, mijn steno is ook niet meer wat het geweest is, maar een paar opmerkingen wil ik jullie niet onthouden....

Zo voelde Klaas de Boer toch echt het beruchte midlifecrisis-virus de kop opsteken toen een niet geheel onknappe splashzeilster met enig vilein mededogen in haar stem riep: 'gaat u maar voor hoor meneer!' Auw! Ook pijnlijk, maar van een ander orden was de onzachte aanraking van Ton zijn hoofd met zijn giek. mMar de bult werd toch het grootste toen hij in de mooie aak van Cock en Ria de toegang tot zijn gastenhut meende

te moet bijschuren met het hoofd. Degelijk gebouwd hoor, die aken... Onno was blij met zijn rijk gevulde kledingkast in het achteronder, zodat hij de aantrekkende kou het hoofd kon bieden. Fedde Sonnema voelde zich als nieuwkomer gezegend, het mag een keer gezegd worden, dat hij met dit clubje mee mocht doen. Pier Thomas was zo snel, dat de wedstrijdcommissie hem 1 wedstrijd helemaal niet heeft gezien. Dit is later gelukkig rechtgezet door zijn medezeilers, zodat hij toch nog zijn rechtmatige prijs kon ophalen. Voor Hans de Haas was de 135 en een halve meter die hij achteruit heeft gevaren zowel een hoogtepunt (nog nooit gelukt) als een dieptepunt (golfmaatje Klaas Plaatsje stoot hem ongenadig voorbij). Cock had op een geven moment naar eigen zeggen meer water in de boot dan er omheen. En Mark hing na een wel zeer snelle ontwijkende manoeuvre plotsklaps met het bovenlijf boven het grootschootblok van Klaas de Boer. Gezellig, maar het moet natuurlijk wel een eenmansboot blijven!

Voor een ieder gold dat het een mooie en enerverende zeildag was. De inner-outerloop was wat krap waardoor het met name door de aanwezige Splashes wel eens wat te druk was. De wedstrijdcommissie erkende dat, maar gaf aan dat het een bewuste keuze was ivm de toch wel stevige wind en golfslag. Op deze manier waren er toch nog drie wedstrijden te varen, de naderende windtoename in acht genomen.

Waar ook iedereen het over eens was, was dat het er sterk op leek dat het bij deze drie wedstrijdjes zou blijven. De voorspellingen voor dag 2 wezen allemaal op wind, veel wind. Zeg maar gerust: te veel wind! En zo geschiedde. Om tien uur in de ochtend was er geen windgoeroe te vinden die onder enige dwang tot lagere windsnelheden wilde komen. En dus werd deze dag zonder een zeil te hebben gehesen, afgeblazen. Dat gaf genoeg ruimte om de spullen op te ruimen, alvorens de geplande doop van de nieuwe promoot zou plaatsvinden. Hans de Vries zelf, kwam om de nieuwe Cora de Vries dopen rond het middaguur. Het lukte dit zelf wat te vervroegen, zodat we allemaal al voor het middaguur weer aan koning alcohol roken, ditmaal in de vorm van een frisse sjampoepel. Die natuurlijk geheel traditiegetrouw eerst door Hans tegen de boeg van onze nieuwe promotrots werd gesmeten.

En zo werd het tijd voor de einduitslag, voorgelezen door Rob. Niet voordat er een terecht bedankje ging naar het organiserend comité. Prima geregeld en een nieuwsgierig makende opmaat naar het ONK volgend jaar op hetzelfde water. Rob had mij al van te voren gevraagd of de door hem en zijn vrouw bedachte prijzen wel in de smaak zouden vallen. Over smaak valt natuurlijk niet....., afijn u kent 'm, maar dit strakke design was in ieder geval weer eens wat anders dan anders. Bij een verjongende, groeiende vloot, horen vernieuwende prijzen. Bovendien, zie de foto's, kon er ook prima middels een simpele handschikking duidelijk worden gemaakt wie nou toch op wat voor manier op die onfortuinlijke 5e plek terecht was gekomen....

De gehele uitslag is te vinden in het wedstrijdcentrum. Maar zoals de kop van dit stukje al aankondigde: Voor Luut de Zee kende het Heegermeer weinig geheimen, wat resulteerde in een klinkende 1e plaats. De foto's tonen de top 5, exclusief Wessel die alweer tegen de buien in zuidwestwaarts was gekeerd.

Jan Tekstra NED 655

